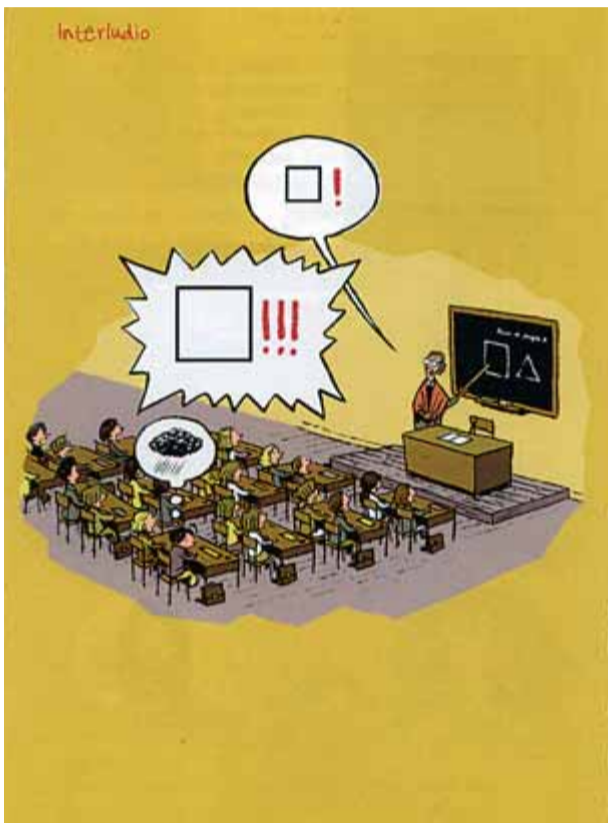

Còmic Josep Gálvez

Roba estesa

No deixa de ser significativa la proliferació d'obres, siguin novel·les gràfiques o no, que ens arriben des de la historieta francesa al voltant dels records de la infantesa. Aquesta insistència a reconstruir una part concreta del passat de molts autors ens mostra un mitjà que cada vegada més s'allunya de l'hegemonia dels gèneres i s'apropa al món individual de l'autor. Un món en què sembla guanyar importància la definició de la pròpia identitat i recuperar l'ahir com a referent del demà.

A *Mi mamá está en América y ha conocido a Buffalo Bill*, els autors recreen un temps en què els més petits patien la protecció del *no apte per a tots el públics*. El nus de l'argument ens situa als anys 60 del segle XX i tracta de les incerteses que pateix el seu petit protagonista davant de la llarga absència de la seva mare i que ningú li explica el motiu.

ÉMILE BRAVO / PONENT MÓN

Émile Bravo, amb una utilització àgil i variable de l'espai narratiu de la pàgina i dels recursos gràfics, dona forma gràfica a una proposta narrativa de Jean Renaud que va més enllà de la tendra i càlida recuperació d'una sèrie d'anècdotes, més o menys

divertides, contemplades des de la mirada infantil. I és que del que en realitat ens parlen és d'una situació d'incomunicació, de la dificultat que tenim els adults per establir què és el que han de saber o no els nens i de com els grans aixequem al voltant de la

canalla aparents aixoplucs que esdevenen barreres. Obstacles que causen inevitables deformacions en la socialització cultural dels aprenents de persones que, malgrat la seva demostrada capacitat de supervivència, són tremendament fràgils.*

Mi mamá está en América y ha conocido a Buffalo Bill

Jean Renaud i Émile Bravo
Traducció: Sergio España i Paco Rodríguez
Ponent Món
Rasquera, 2008
Preu: 18 €
Pàgines: 122

ESPÈCIE PROTEGIDA

ADA CASTELLS

Robert Louis Stevenson a pèl

Bona notícia: Quaderns Crema acaba de treure una col·lecció de butxaca i comencen amb tres grans: *El retrat de Dorian Gray*, d'Oscar Wilde; *Hamlet*, de Shakespeare, i *L'illa del tresor*, de Robert Louis Stevenson. Situar Stevenson en aquesta triada és tota una declaració de principis. És dir que la lectura és un plaer que ens permet fugir a altres mons que perduren tota la vida. És donar les gràcies a un escriptor que ha creat molts lectors. És reconèixer que la feina ben feta té les seves recompenses.

Joan Sellent ha estat l'encarregat de fer la nova traducció de la novel·la i també n'escriu una nota militant. Reivindica que les lectures per a joves no han de quedar reduïdes a la mínima expressió literària. Ens diu que "els mèrits estilístics de Stevenson, lluny d'entrebanar l'amenitat de la història que ens explica, la potencien i fan el relat

AVUI

encara més suculent". Seria una pena que els lectors joves no tinguessin la sensibilitat prou educada per adonar-se'n o, més ben dit, per no adonar-se de l'estil perquè la gràcia de la novel·la

d'aventures és que un es deixi atrapar per les aventures. La picardia i l'ofici de l'escriptor han d'aconseguir inculcar la genuïna cantarella del propi estil sense que el lector ni ho noti. Cal dir que la traducció de Sellent també ajuda al propòsit de l'autor, encara que sigui una ajuda tardana rebuda 120 anys després de la publicació del text original. Coses que passen en el món de la literatura, un món pausat, pacient i agraït, gairebé un impossible.*

MICRORELAT

PERE GUIXÀ

La 'coolhunter'

Riguem-nos dels *coolhunters*. Bé, ara que ho hem fet, us presento Fabiana Planck, natural de Buenos Aires que va arribar aquí fa sis anys. Vaig al seu pis compartit, però em diuen que va marxar-ne fa dies i, en efecte, a l'habitació només hi queda el somier, quatre penja-robes a l'armari i el mirall a la paret.

Potser hauria d'haver avisat el seu marit; bé recordo el matí que vam casar-nos. En sortir de l'Ajuntament de Gràcia, passat el tràmit, vam fer-nos algunes fotos. Dies abans ens havia dit què havíem de posar-nos i que el marge d'inexactitud estava admès fins on arribés la imaginació.

-*Quítense las gafas de sol, sean*

tan amables. -La seva càmera digital ens capturava en imatges casuals, de carrer.

Cap de nosaltres havia estat últimament a Vallcarca, llavors vam anar a un parc vora la Farga de l'Hospitalet i, després de sopar al Romesco, vam entrar al Moog.

Hi ha alguna cosa en les perruques que convoca la bogeria del món; participen de la vanitat, la mort i els diners i, en un fons negre, cauen alades o estrafit-se en signes ominosos.

I què me'n dieu dels monocles? Uns tenen la muntura de carei, d'altres el vidre rosa xiclet o groc fluroxidat i a la cadena, segons la tensió, el material i si van pinçats al muscle o tracen una paràbola, hi penjareu l'MP3 o un *gadget*

personal. Si us cau, heu de dir *mon dieu!*

A més d'aquestes tendències, Fabiana va mostrar-nos fotos que ignoro si va donar al dissenyador Ot Ungría, amb qui col·laborava.

Les esparilles d'Huya, inspirades en les polaines de la guerra franco-prussiana, documentades en tardes a la Biblioteca Central, són feina seva.

La gent del pis em diuen si em quedo a sopar. Assegut al sofà, penso en Fabiana. Traumada de nena pel logo de Massimo Dutti, buscant la matèria líquida de l'avantguarda, privada de la tendresa postcoital, viatgera nerviosa... No he conegut ningú tan tenaç contra la uniformitat de la societat de consum.*

PUV UNIVERSITAT DE VALÈNCIA
http://puv.uv.es

LLIBRES A L'INFERN 1939 LA BIBLIOTECA DE LA UNIVERSITAT DE VALÈNCIA

En defensa de la cultura: València, capital de la República (1936-37)

Llibres a l'infern 1939 La Biblioteca de la Universitat de València